

ANSPRACHR DES PREISTRÄGERS JOS SMEETS

(VERS. NEDERLANDS)

Voordracht bij het ontvangst nemen van de Europese Social Preis 2023

Der Europäische Socialpreis wird an Menschen verliehen, die sich beispielhaft für unsere europäische Werte wie Achtung der Menschenwürde, Freiheit (Auch Freiheit der Meinung) Demokratie, Gleichheit, Rechtsstaatlichkeit, die Wahrung der Menschenrechte insbesondere die Rechte von Personen, die Minderheiten angehören, einsetzen.

In Eschweiler Europaforum werden seit 2001 Partner in Europa präsentiert aus den Ländern Deutschland, Polen, Ungarn, Bulgarien, Slowakei, Tschechien, Zypern, Ukraine, Bosnien und Herzegowina, Rumänien, Griechenland, Belgien, Frankreich, Spanien, und dan jetzt Jos Smeets aus die Niederlande.

It's all bout Karma leerde ik in Bhutan. Het komt omdat het komen moet .

Maar wat als je genomineerd wordt voor de Europese Sozialpreis 2023 die op 15 september in Eschweiler wordt uitgereikt ?

IK ????

Nu is het lijstje van sociale activiteiten dat ik voor mijn portfolio probeerde samen te stellen inderdaad vrij groot. En ja, al die mensen die het mogelijk maakten te zijn wie ik ben en te doen wat ik doe, verdienen zonder meer een schouderklopje.

En ook al die projecten, waarbij ik betrokken ben , mogen best eens in het zonnetje gezet worden :

De sociale bindende activiteiten van scouting, de sociale activiteiten van het Sintermeertencollege, het Platform Wereldburgerschap, de stichting Struikelstenen, de Werkgroep Vrede Valkenburg ad Geul, de werkgroep Valkenburg Helpt Oekraïne , de schrijfgroep WEGVLUCHTEN, de werkgroep de Vergeten Holocaust, het samenwerkingsverband Limburg voor Oekraïne, de werkgroep Social Sofa Valkenburg , de werkgroep GROEN Valkenburg ad Geul, de inzamelacties van "Because we carry", De acties van de stichting Lopend Vuur om aandacht te vragen voor een Humaan Vluchtelingenbeleid, en zeer zeker het alsmar groeiende Global Exploration.

Als leraar lichamelijke opvoeding leerde ik tijdens mijn opleiding, toen in de zestiger jaren van de vorige eeuw, dat OPVOEDEN het doel was, bewegen en sport het middel. De taak van de leraar was te ontdekken wat de

talenten van de hem toevertrouwde leerlingen waren en deze tot ontplooiing te brengen. Niet de dwang van het curriculum, de Cito-toets of het Schoolexamen waren bepalend. Zo leerden wij dus

Hoe vaak was en is de praktijk anders.

Zeker in de beginjaren was ook bij mij de prestatiedrang groot. Steeds verder, hoger, sneller. We maten de inzet van onze leerlingen in centimeters, secondes, in tienden van punten af. Wilden alsmaar de beste zijn en dit ook voorhouden aan onze leerlingen. De alles verbindende Olympische Spelen, die mooie gedachten van Alle Menschen werden Brüder werden een koude oorlog op de atletiekbaan, het sportveld of het zwembad, de skipiste of de tennisbaan.

Kon dat niet anders?

Van mijn leerlingen mocht ik leren dat ieder mens, ieder kind, anders is en begiftigd met andere talenten. Net die nog zo verborgen talenten moest je als leraar proberen te ontdekken en laten groeien. Zo leerde ik bij een in die tijd allesbepalende Coopertest - waarbij een leerlinge achteraan sukkelde en volgens de harde norm van de internationale standaardlijst met een diepe onvoldoende afgestraft moest worden - dat andere waarden tellen. De tien die ik haar toen gaf telde zeker zo zwaar, vertelde Sharon mij later, als die gouden plak op de Paralympische Tenniskampioenschappen.

Mensen in hun waarde laten¹, een klimaat van vrede scheppen waarin eenieder gedijen kan, leren van andere culturen en samen de wereld maken zoals deze behoort te zijn werden mijn drijfveren.

Zo leerde ik het van jongs af aan. Van mijn vader Gier leerde ik te dromen en te geloven in een betere wereld. In een zon die altijd weer op zal gaan. In mijn geheugen zie ik de foto voor me van hem in het najaar van 1944 staande bij de restanten van zijn totaal verwoest huis in de gevechten rondom de bevrijding van mijn Valkenburg. Van Moeder Liesbeth leerde ik er blindelings voor ons te zijn, voor haar kinderen, en te ijveren, zich zelf weg te schrijven voor onze toekomst.

Onderwijs en opvoeding zijn zó bepalend in het leven. De kracht van een goed leraar is het voorbeeld en vormt de maatschappij. Zo heeft ieder zijn eigen voorbeelden die zijn, haar weg, duiden.

Van jongs af aan leerde ik “Dienen” van de Franciscaanse minderbroeders.

“Te letten niet alleen op het pad dat je gaat maar ook op het spoor dat je achter laat “ van Baden Powell bij Scouting.

Freedom is worth for fighting” van Nelson Mandela,

“Ubuntu”, *er zijn dankzij en voor allen*” van Bisschop Tutu die onze Global Exploration jongeren van harte ontving in zijn huis in Zuid Afrika.

“Geweldloosheid , *geduld en compassie*” van de Dalai Lama in wiens zomerpaleis in Ladakh wij vele malen mochten kamperen en mediteren en een kaarsje opsteken hand in hand met die jongeren uit het Tibetaans vluchtelingenkamp Choglamsar.

Zo leerde ik “Never give up” van Pema, die als zevenjarig Tibetaans meisje vluchtte over de sneeuwbedekte Himalaya, toen ze later bij mij thuis inwoonde en Global Health studeerde aan de universiteit in Maastricht om ooit terug in Tibet haar landgenoten een beter leven te gunnen.

Van mijn grote vrienden de chairmen en women van Global Exploration leer ik dat alles overal anders is. Dat iedere cultuur zijn eigen normen en waarden heeft. Voor ons vaker zo niet te begrijpen anders, maar waard om over na te denken en te zoeken naar de overeenkomst, naar het universele , de waarde “for ALL OF US”. Ik lees met stijgende waardering de vele blogs en vlogs van onze Global Exploration deelnemers die vanuit Nederland de wereld rondreizen en in reverse vandaar naar Europa om ook van onze cultuur te leren.

Bij de lessen wereldburgerschap in Nederland of tijdens dat bezoek aan een van die Global Exploration landen, bouwen we een Pyramide met de pictogrammen van de 17 sustainabel development goals. We discussiëren om het hardst welk doel het belangrijkste is. De bestrijding van Armoede of Honger.? Gezondheid of het tegengaan van de Opwarming van de aarde.?

Zorg te dragen voor plastic vrije oceanen en wereldzeeën of het tegengaan van het kappen van de Regenwouden?

Of toch Vrede, het stoppen van de wapenwedloop en al die oorlogen wereldwijd?

Met enige trots denk ik aan al die stichtingen en werkgroepen van het Platform Wereldburgerschap Valkenburg aan de Geul. Die ieder op hun eigen wijze belangeloos inzetten in Armenien, Brasiliën, India, Nepal,

Roemenie, Sri Lanka, en samen in eigen stad druk bezig met de opvang van meer dan 200 Oekraïense vluchtelingen, het regelmäßige versturen van vrachtautos vol eten, kleding, waterfilters, medische uitrusting en of schoolmeubilair. De wekelijkse lessen in het taal- en of naicafe Een jaarlijkse boomplantag , het soepcafe en de bestrijding van armoede in de eigen stad. De maandelijkse waken voor vrede en een human vluhtelingenbeleid.

Samen met de jongeren van hier en daar waar ook ter wereld wil ik, willen wij in actie komen.

Want alleen "samen "kunnen wij dat verschil zijn

Want onze grote Limburgse dichter zanger en cabaretier Toon Hermans ging ons daarin voor :

Hij zong :

Er moeten mensen zijn
die zonnen aansteken,
voordat de wereld verregent.

Bij dat soort mensen wil ik horen.

Voor deze mensen, voor jullie mijn vrienden zou ik deze prijs in ontvangst willen nemen.

Maar...Een prijs krijg je niet zo maar. Integendeel. Deze prijs daagt uit. Roept op tot verbroedering, in Valkenburg, in onze Euregio, Wereldwijd. Daarvoor wil ik me inzetten.

Ik wil hopen dat aanstaande zondag 17 september, als wij in Valkenburg 79 jaar Vrijheid vieren, wij dan ook jongeren uit onze Euregio begroeten mogen, Duitse en Nederlandse. Op die dag besluiten vijf dagen van bevrijdingsfeesten met een wake waarbij wij stil staan op de "Goudsberg" . Op die plek waar 17 september 1944 hard gevochten werd en waar zes Nederlandse burgers het leven lieten maar ook 63 Duitse, overwegend, jonge soldaten sneuvelden. Jonge mensen die vochten voor een ideaal dat niet het onze was maar waarin zij blind geloofden. Jonge mensen die "ergens" begraven liggen maar wiens namen we tot op de dag van vandaag niet kennen. Zeker ook willen wij in respect stilstaan voor de Geschwister Scholl und Ihre Weiße Rosen Freunden die die moed hadden hadden Anders te denken en te handelen. In groot respect wil ik die woorden van Sofia herhalen ***Steh zu die Dingen in die du glaubst Auch wenn du alleine dort stehst. Sofie wird voor haar verzet geexecuteerd,***

Wij willen daar stilstaan en nadenken over Anders Herdenken. Wij willen nadenken hoe inhoud te geven aan die leuze "NIE MEHR KRIEG" en jaarlijks steeds meer jongeren in de regio, in Europa, wereldwijd bij elkaar brengen die dan samen werken aan een vreedzame wereld.

Pas dan kunnen wij deze prijs met ere dragen.

Ik hoop in deze ook nu weer op uw steun te mogen rekenen.

Allow me my dear friends to speak some words in English. To Zenja, Angela, Nastia Roma and Sonja and all their Countryman out off the Oekrain. To Luis out of Colombia, to all those refugees worldwide looking for a better life. You can count on us.

Het allerlaatste woord is voor mijn mede compaan in de werkgroep Vrede Anton Laeven die dit alles mede organiseerde. Wegens ziekte kan hij vanavond niet aanwezig zijn. Anton Bedankt.

Jos